Цял един живот в ритъма на БДЖ

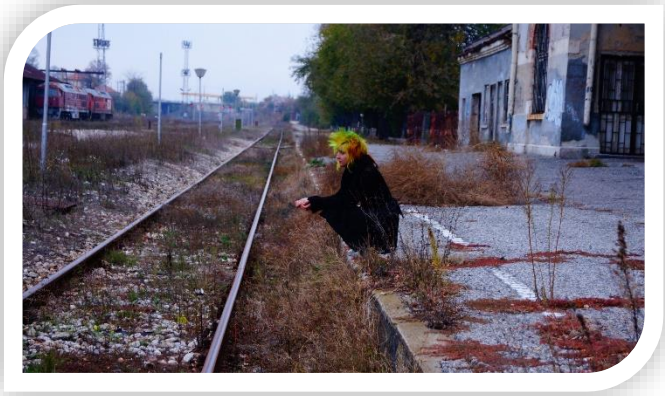

Започвам така директно с разкритие на моята душа. Имах една мечта и едно хоби, които така и останаха във времето забравени, недоразвити и неосъществени. И избледняха. Но са си там. Хобито ми не съм го споделяла с никой – та нека си остане тайна между мен и теб, читателю драги, и моля не оставайте със задни мисли. ☺

Обичам да снимам заспали хора. Във влака. Как си спят сладко, сладко и пътуват. За да заспиш - трябва първо да се довериш, че си в безопасност. Толкова много хора се доверяват на БДЖ и заспиват под монотонното ту-туф ту-туф като песен за лека нощ.... А мечтата ми беше да напиша книга с истории на хора, които съм срещнала във влакове на БДЖ и които са допринесли за личността, която съм си създала. Чувствам се като наполовина сглобен пъзел и всяко парче е откраднато от някой, с който съм имала досег и съм си интегрирала част от неговата личност в моята. Останалата част е още в процес на сглобяване и част от този пъзел е този конкурс. Като го видях, една мечта проблесна от миналото и се пренеси в сегашното - с този разказ - и дано бъдещето го довее до много любители на пътуването с влак и нека зарази млади пътешественици към този вид придвижване и живот.

Качвайте се. Потегляме.

Първите ми спомени от БДЖ ме пренасят в детството в уютните купета на дългите летни влакове между Пловдив и Бургас. Спомените включват много кръстословици, асоциации, игри с карти и кутии с храна, които всеки започваше да вади като огладнее и да споделя от сърце с пътниците от неговото купе.

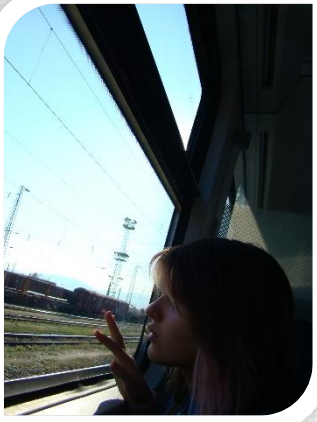

Представете си идилия - цялото семейство - дядо цъка карти с чичо, баща ми чете книга от поредицата Галактика, баба преде терлици, че евентуално след лятото ще дойде зима, че да сме готови вече, мама се е заела с кръстословиците, които се трансформираха в судоко, след неговата поява. А аз ли - нали съм дете - та досаждам на всички. Наблюдавам, изследвам, създавам цели нови светове. Така и до днес - не успях да порасна. Но спомените ми са все така свежи - с дъх на море и мидички.

Но първата ми истинска любов към БДЖ се зароди чак като станах студентка. Отидох да уча в Добрич. Всички пловдивчани ми се чудиха. Но това постави началото на моите пътешествия и тръпката ми да съм на път. „Човек е човек, когато е на път". - казват хората, но аз харесвам повече тази мисъл - "Когато започнеш да вървиш по пътя, пътят се появява". За мен пътят се визуализираше чрез книжката на БДЖ, която включва картата на България с всичките линии и тяхното разписание. Винаги я носех в джоба си. Много често не знаех къде искам да отида. Първо гледах картата и възможностите за придвижване и чак тогава решавах. И още по често самото пътуване се оказваше по важно от дестинацията.

Особено обичах и все още обичам купетата за 6 или 8 човека. Интересно е как за няколко часа с напълно непознати пътници можете да споделите разкази, дискусии, мечти, храна, вода, историята на живота си, та дори да гледате филм заедно. Отваряш сърце и душа, създаваш приятели. Разпознаваш страховете си. Вдъхновяваш се за нови предизвикателства. И след цялото обогатяващо пътуване, всеки стига неговата гара и продължава по пътя си, уж същия, но малко по различен. И може би никога повече няма да се засечете, или пак ще се срещнете в някой влак, може дори да си отидете на гости или да създадете ново пътешествие заедно. Остави място за изненадата да те намери и да се смуши в твоя билет.

Така мога да ви разказвам цял ден истории и моменти, но нека се фокусирам на един специфичен уикенд, който в моите архиви е записан „Рекорд за най-много навъртяни километри, сменени влакове и добре оползотворено време за един уикенд с БДЖ". Трябва да му измисля по кратко име - може би „Три уютни вечери с БДЖ".

Историята започва от Добрич един петъчен следобед след лекции. С приятели решихме да си направим фотосесия на старата гара в Добрич (която се намира точно до новата ☺). Живеех на 5 минути от нея. Атмосферата е изключително цветна и автентична за снимки. Снимахме се до залез слънце и отидохме да хапнем в едно ресторантче в градския парк. Парка е едно от любимите ми места. Преди няколко години го обновиха и е още по очаровано сега.

В петък обикновено, като пътувах за Пловдив - повтаряхме един и същ ритуал. Приятелите ме изпращаха на нощния влак. Но първо си купувахме кокосови кубченца за рупане, сядахме отстрани на сградата на гарата, и учихме всеки път по едно ново съзвездие. Когато небето беше ясно беше сравнително лесна задача. Но като беше облачно, беше даже още по лесно, защото тогава си го представяхме. И от твърде много въображение, понякога кокоса се изстрелваше към небето и Млечният път се преобразяваше в Кокосовия път.

Въпреки че пътувах почти всеки уикенд, всеки път преди да се кача на влака една тръпка от любопитство се надигаше - какво ще се случи този път?

Спомням си че хващах влака около 22 часа и се прехвърлях в Синдел или Повеляново на влака, който идва от Варна. Специфично тази вечер влака беше пълен с деца от клубове по Шах, които пътуваха за национално първенство в Пловдив. В различни кътчета на влака можеше да видиш деца по двойки + публика, изкарали шахматните дъски и с разгорещен, но шепнещ глас, за да не събудят спящите, обсъждаха тактики и ходове. Глъчка смях се разнасяше.

Влакът беше пълен и имаше място само в първа класа. А като студент, разбира се, гледаш да поспестиш отвсякъде, тъй че бях решила да изкарам вечерта в коридора на 1ва класа, наблюдавайки Влаковият Шахматен Турнир. В един момент децата от шах групата се смилиха над мен и ме приютиха и скриха при тях. Тук е мястото да се извиня на кондуктирите, че не си доплатих (сега вече не правя така :D). Но тази вечер имах късмета да се почуствам пак дете, да се посмея от сърце и да ме бият много на шах (и то 10 години по малки деца от мен). Срам. Но се отрази добре на порасналото ми его.

Успях и да поспя малко даже. След Белозем обикновено не можех да заспя повече. Сърцето ми се разтуптяваше, а очите ми се изпълваха с всяка минута променящите се цветове. Мммм и очертанието на Родопите. Веднъж един приятел от Добрич ми дойде на гости в Пловдив. Разбира се, пътувахме с влака. И сутринта в този любим за мен момент той каза: „Сега разбирам защо се пее ‚Високи сини планини'" (из „Родина" - стихове на Младен Исаев и музика на Георги Спасов).

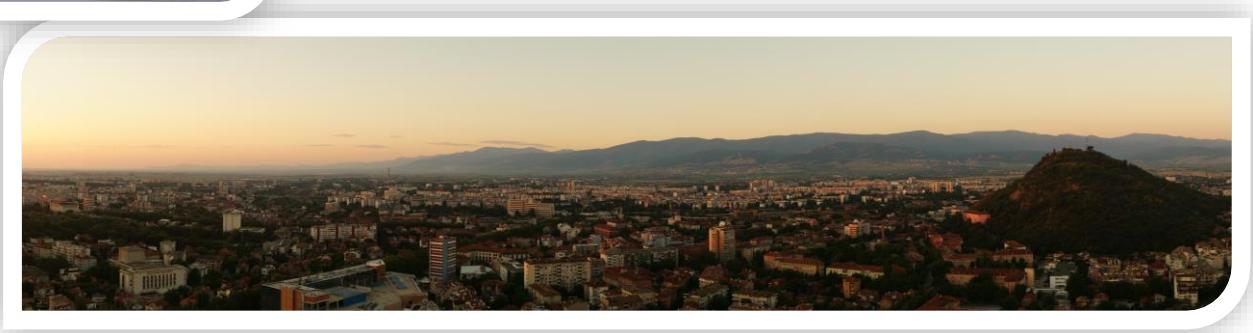

Та и аз се вдъхнових да напиша нещо.
Сутрешен опит за побългарено хайку:

В БДЖ-то
Мъглата се разстила
Розово свети

Слънцето в мен
До сърцето златен клас
Родопска песен

Като пристигнах в Пловдив имаше време само за топла баничка с боза и ново приключение ме чакаше. Беше сравнително импулсивно това решение. Разбрах, че момчето, което харесвах тогава и което танцуваше народни танци, ще участва в кукерско празненство в едно селце наречено Турия, близо до Павел Баня. Та реших да го изненадам. Погледнах в книжката как мога да стигна дотам. От Пловдив в 7:10 със смяна в Карлово и 10:13 съм в Павел Баня. Ще имам време и да се разходя в Карлово. Пътническият влак. Нежно преминава през земи и поля, наскоро позеленели. След месец два - ще се осипят във жълто и тук там розово и лилаво.

В Карлово имам почти час. Достатъчно да се разходя до градския парк. Читателят ще остане с впечатление, че само по паркове ходя, и ще е 64% прав. В парка откривам алеята на влюбените - пътечка, изрисувана със сърца. Може би не е нещо особено за повечето хора, но ако си влюбен, всяко сърце е важно и ти носи знак от Вселената, че си на правилен път. Сърцата бяха избледнели, но пък реката шумеше весело надолу. В шумоленето ѝ сякаш чувам думите на Левски „Времето е в нас и ние сме във времето; то нас обръща и ние него обръщаме“.

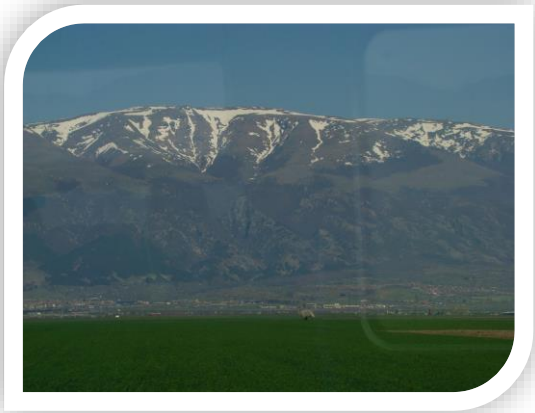

Пристигнах в Павел Баня. Турия се оказа на 3-4 км. Всеки ми казваше, че това е много път и да хвана автобуса, за който трябваше да почакам един час. Но влюбеният не може да чака, та хванах двата крака и пешком напред. Като съм влюбена, главата не ме слуша и само природата и ту-туф ту-туфкането на БДЖ ме успокоява. В този случай беше природата в присъствието на поля, дръвчета, кончета и кравички по пътя.

Интересно е как различните хора имат различна представа за близо и далеч. Може би ако все бързаш да стигнеш дестинацията, всичко ще ти се струва далече. Но ако се наслаждаваш на всяко нещо което изскочи по пътя, някак времето спира, или прескача, понякога даже танцува. И ти започваш да танцуваш с него, и то с теб. Първо малко непохватно. То теб обръща, а ти него. Докато не стане танцът красив. Това е един от уроците ми от БДЖ.

3-4 км ми се сториха близо с кравички, прудружаващи ме по половината път. И се оказах в това селце, за което чувах за първи път. Без Някой да ме очаква и да знае че ще дойда. Дали ще се зарадва?

Китна рекичка минава през селото. Народна музика се разнася. Шарени Кукери. Оглеждам се - твърде висок, твърде нисък. Ето го. Откривам го в тълпата. Стоя на разстояние и снимам като папарак. Викове се разнасят. Един младеж влиза в ледената река, след него и втори и трети. Студа се превръща в изцеление. Приближавам се до хорото. Видя ме. Лицето му изразяваше недоумяваща изненада. Хваща ме и ме повежда в хорото. 15-20 минути. Цяла вечност. Ако не се пролее пот – не си танцувал достатъчно. Когато успокоява дишането си ме пита „Какво правиш тук?“ - не е въпроса който едно момиче иска да чуе. И не са само думите, но чувството, очите. Това беше момента, в който осъзнах, че магията е била само в моите фантазии. И че понякога създавам цял един свят, в който започвам да живея, без да съм предупредила другия. „Ами аз така, съвсем случайно просто минавам оттук“. Смеем се. Представя ме на приятели. Баща му. Загръбвам срам. Един кукер ме набива с надуто черво. Дано изгони всички лоши духове от мен, които ме карат да се влюбвам до забрава. Чак години по-късно, парченцата от пъзела „Любов, Мечти, Копнежи“, започнаха да се напасват. И както при всеки пъзел, в крайна сметка осъзнаваш, че няма как да има ненужно парче - всички са ти нужни, за да завършиш цялата картинка.

Празненството е към привършване. Пита ме „Как ще се прибираш“. „Нямам идея“ - не бях мислила за това, но БДЖ винаги ме е спасявало във всякакви ситуации, тъй че не се притеснявах. В крайна сметка ме кани с техния организиран транспорт. Веселим се и се смеем. В момент, когато осъзнаеш своя илюзия, не остава нищо друго освен да си се посмееш хубаво на себе си. И двамата не казваме каквото си мислим, но и двамата знаем. Няма да го видя повече - той няма да ме потърси, а аз бих пропътувала пак половин България, но вече осъзнавайки, че не е било заради него, а заради Пътя. Сега оценявам качеството да си ясен и прав и нищо да не остане недоизяснено.

Веднъж едно момче, което ме харесваше, ми каза кратко и стегнато „Харесвам те. Но ти пътуваш твърде много. Не бих могъл с твоето темпо“. И добре направи, предполагам. Пътят си остана най-голямата ми любов.

Но още приключения ме чакат. Уикенда не е свършил.

Вечерта седим в един култов бар в Пловдив - „Найлона“ - аз, Пешо, Поли и Дексът. Носят се легенди, че преди е бил нелегален и са го покривали с найлон, за да не се разбира, че работи. Кой знае. Истината е някъде там. Около 12 часа през нощта решаваме че ще стоим цяла вечер будни и ще гледаме изгрева. Къде, къде ще го гледаме. На морето разбира се. Хващаме влакът в 01:45 за Бургас. Тази вечер често я наричаме „За един ден до морето“ или „За морето до един ден“. Все още е кажи речи Зима, тъй че влака е сравнително празен. Дексът носи китара. Пешо пее. Аз правя снимки, а Поли по малко и от трите. Как успява БДЖ да пристигне точно в най-подходящия момент, нямам идея. Небето започва леко да променя цветове. Бягаме към плажа. За първи път ходя специално до морето през Зимата. Като малка ходихме най-много веднъж годишно и то само през лятото. Този спомен ми разчупи възприятието за стереотипи що се отнася до пътуване.

Зимата морето е някак носталгично. Но ако го чуеш и разбереш, че то има нужда от тази тишина преди да дойде туристическия сезон. Чувството е почти медитативно, когато започнеш да оценяваш естествените цикли на сезоните, на шума и тишината, на жената и мъжа, на сладкото и соленото, на живота и смъртта. Мммм колко сладка беше тази сутрешна разходка. Разходихме

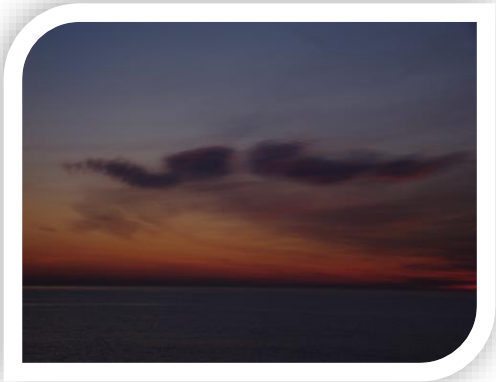

се по морската градина. Заведенията по плажа бяха затворени. Но пък се чуваха птичи песни. Обсъждахме темата за разликата между чайка и гларус.

Понякога като че ли времето спира. И забелязваш много повече детайли. А детайлите са много важни за една дева като мен. Забелязваш два облака в небето, които се целуват, цвета на очите на чайката, малък надпис на стената „Keep searching“, изкъртена мазилка, която прилича на балерина. Медузите от кея проблясват в същите цветове като изгрева. Мислиш си дали формата на устните и носа на приятелите ти има нещо общо с техния характер. Защо не изучаваме такава наука в училище? Откъде идва навика на хората да намигват? Вкусваш сок от круша с малина - все още е най-добрата комбинация, която си опитвала някога. А устните на Поли са в цвят на малина. И защо в купето на БДЖ, в което седим липсва номер 23 - 22 е до 24, 26 и 28, от другата страна 21-25-27-29. И от тогава номер 23 ме преследва навсякъде, но не и в купетата на БДЖ.

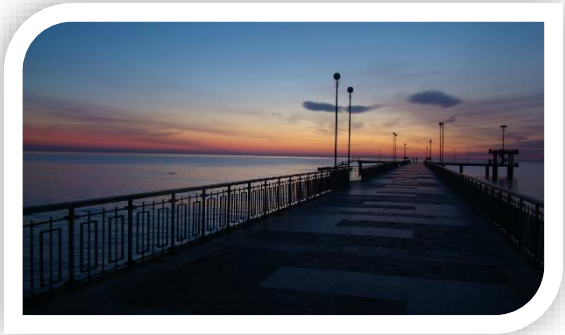

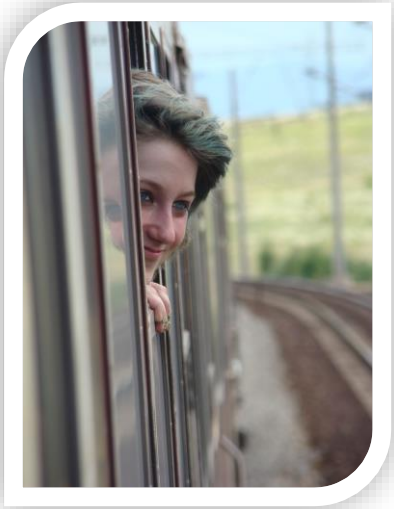

Хванахме влака за навръщане в 15:30. Пристигаме към 18:57.

В 23:50 ме чака влака за Варна.

Интензивен уикенд.

Това пътуване ми остави много топъл спомен. Помогнах на възрастна жена на 85 да качи багажа си. Носеше със себе си три-четири големи куфара, котка и куче. Толкова живот кипеше в тази жена. Каква беше тайната. Накрая на пътуването ми я сподели. Но преди това ми разказа целия си живот. Била е за малко актриса във Варненския театър. Обича също да танцува, да пее. Със съпруга ѝ са се запознали на плажа, където тя понякога обичала да припява на морето. А той свирил на акордеон. Първа и единствена любов. Починал преди 10 години. Оттогава неотменни спътници са кучето и котката. Обича да играе с внуците и правнуците. И се радва на малките неща. „Тайната моето момиче“ - каза ми тя - „е повече да се усмихваш, по-малко да се сърдиш, на всички доброто да мислиш, на мравката път да правиш, в трудни моменти да си попяваш, а радостните да споделяш. Винаги бъди готова да промениш или забравиш остарелите си вярвания. За миналото може да си спомняш, но никога не казвай - беше по-добре от сега. Сега е най-добре и става все по-

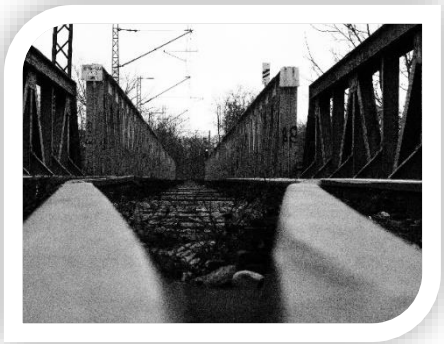

добре с всеки следващ момент. Обичай силно и с цялото си сърце, но никога не отнемай свободата на любимия. И последно - в един момент всеки ще ти казва, че трябва да пораснеш, че е време да се омъжиш, време за деца, време за ‚сериозна‘ работа - ти не им вярвай. Усмихни се и си знай - за всяко нещо си има време, да, но то не се определя от годините. Бог има специален план за всеки. Довери му се. И никой, дори сама ти не можеш да кажеш какъв е. Но въпреки това му се довери“.

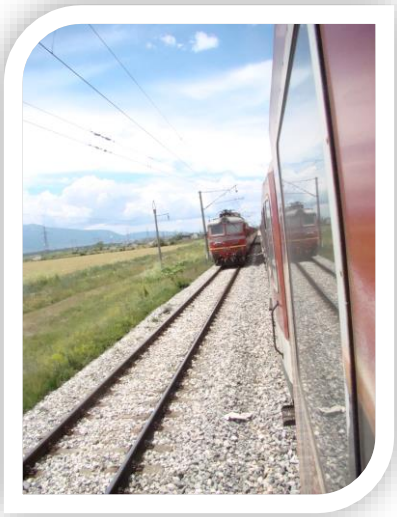

На раздяла ми остави неен контакт и ми каза когато искам да ѝ отида на гости. Така и никога не звъннах. Поне един смс можех да ѝ напиша „Благодаря“. Или поне да помнех името ѝ. Помня меките ѝ черти на лицето и енергичната ѝ за годините походка. Помня котката и кучето. Кучето май се казваше Иван или Георги. Нещо традиционно. Помня историята ѝ. Дали е още жива, понякога се питам. И независимо от отговора, аз ще пазя спомена за нея жив и топъл. Ако можех да ѝ кажа колко спаси живота ми този съвет. Така и не пораснах. Всеки ми казва че е време. Но аз си знам и се усмихвам.

Сега живея в чужбина и ми липсва БДЖ. Тук влаковете не носят същия романтизъм. Ароматът не е същия, пък и хората са други. Не можеш да си отвориш дори прозореца - всичко запечатано като във вакуум. Цвете може ли да вирее във вакуум? Не. Ми и с хората така. Понякога си мисля, даже съм сигурна, че не са толкова хората, колкото влака и неговата атмосфера, която така те предразполага да се отпуснеш и да споделиш живота и мечтите си.

Това е вече трети заключителен абзац който пиша, а дори не съм успяла да ви разкажа за любимата ми линия - Теснолинейката. Но нека си оставя нещо за като се срещнем на живо, в купето. Някъде там до липсващата седалка номер 23.

За последен (или може би предпоследен :D) заключителен абзац ще синтезитам на какво ме научи БДЖ - да обичам пътя, да не бързам много, а да се наслажДавам и да Давам най-доброто от себе си във всеки момент. Да отворя сърцето си за другите Пътници - за да бъда вдъхновена и да вдъхновявам. И че всички сме пътници - някои се

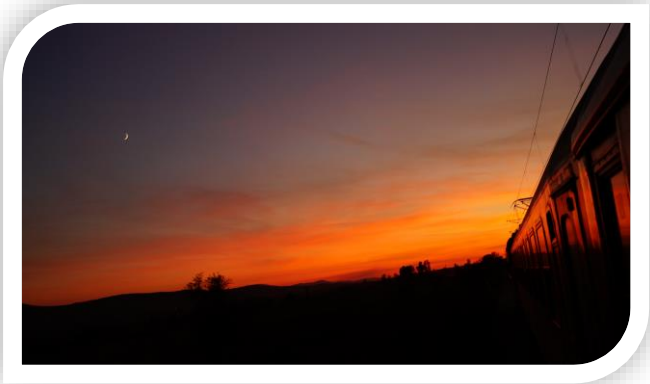

возят на колело, други на БМВ, трети трактор, а аз ли? – аз съм с БДЖ!

„Три уютни вечери с БДЖ“

Статистика

- 2 и ½ дена
- 3 нощи
- 8 влака (Добрич-Повеляново, Повеляново-Пловдив, Пловдив-Карлово, Карлово-Павел баня, Пловдив-Бургас, Бургас-Пловдив, Пловдив-Варна(Повеляново), Повеляново-Добрич)
- 5 града посетени
- 1 село
- 1 хоро
- 2 парка
- Всичките звезди, мидички, изгреви и залези.
- Много уроци, придружени с много веселие.
- 1 Път = Любов
- Около 1400 километра + 4 пеша ☺